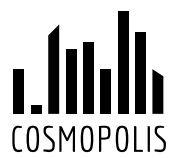

Vyšetřovatelka Hana Westermanová
na stopě rituálních vražd
Sériový vrah na cestě pomsty
Temná minulost ožívá

LEPŠÍ KREV

MICHAEL BENNETT

MICHAEL BENNETT

LEPŠÍ KREV

Přeložila Alena Gentile

Text Copyright © Michael Bennett 2022

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

A CBS Company

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Alena Gentile, 2022

Cover photos © Deposit Photos / DavidChrastek, buravtsoff

Illustration © Deposit Photos / vectorguy

ISBN 978-80-271-3613-1

Pro Jane, Tihemu, Māhinu a Matariki. Arohanui.

Kia whakatōmuri te haere whakamua.

*Kráčím zpět vstříc budoucnosti
s pohledem upřeným na minulost.*

Māori whakataukī (maorské přísloví)

ŠMOUHA NA STRÁNCE DĚJIN

5. října 1863

Jeho ruce leští rychlými pohyby destičku z postříbřené mědi, dokud nedosáhnou dokonalého zrcadlového lesku. Už je v tom zběhlý. Když mu jde práce dobře od ruky, jako třeba když byl pověřen vytvořením portrétů několika členů bohaté londýnské kupecké rodiny, dokáže takových daguerrotypii udělat za den třicet, možná i víc. Jenže tady, na tomto bohem zapomenutém místě na druhém konci světa, je vše mnohem náročnější. Z pověření královniny armády má navždy zaznamenat koloniální tažení, a tak je znovu a znovu nucen pracovat v terénu, aniž by měl k dispozici stálý ateliér a zatemněnou místnost, ve které by si mohl připravovat materiály.

Je to náročné. Bez přehánění. Ale on si na své profesionalitě zakládá.

Pod rouškou černé látky vloží daguerrotypista dokonale vyleštěnou destičku do senzibilizační skříňky s krystaly jodu a trpělivě vyčkává, až výpary zareagují se stříbrem.

Ostatní přítomní s ním jeho trpělivost nesdílejí.

„Nemůžeme se tu s tím crcat celej den!“ zakřičí na něj velitel oddílu. „Hejbni sebou, chlape!“

Je zřejmé, že má pěkně upito, ale to měl koneckonců už od chvíle, kdy jeho muži před pár hodinami úspěšně zadrželi zajatce. Popravdě řečeno je mnohem snazší vidět ho namol než strýzlivého, což všichni v jednotce dobře vědí a svědčí o tom také neustálý nedostatek rumu v jejich večerních přidělech. Kapitánova záliba v alkoholu mu rozhodně mezi jeho muži přátele neudělala, přesto by se ale ani jeden z nich neodvážil si na situaci postěžovat.

Daguerrotypista pod černým plátnem tiše počítá vteřiny, než se chemická reakce dostatečně rozběhne. Dvacet pět bezových květů, dvacet šest bezových květů...

„Co tam pod tím zatraceným hadrem děláš?“ zahuláká netrpitelivě kapitán, který se nemůže dočkat, až se bude moct vrátit do svého stanu. Den už se chýlí ke konci a jemu tam zbyla ještě půlka nedopité láhve.

Daguerrotypista si ve tmě pod plátnem povzdechne. Třicet pět bezových květů, třicet šest bezových květů... Bývaly doby, kdy si svůj život plánoval v lepších barvách. Kdysi dokonce snil o studiu na Royal Academy Schools a představoval si život malíře, který by mohl oživit a modernizovat vlámský styl pro obdivovatele britského uměleckého světa. Jenže jako někdo, kdo pocházel z dlouhého pokolení kovářů, měl jen mizivou naději, že by ho Akademie vůbec přijala nebo že by si mohl dovolit mimořádně vysoké školné. Představa, že bude muset pokračovat v rodinné řemeslné tradici podkov a železných bran, byla natolik hrůzná, že se raději rozhodl pro tuto novou uměleckou formu spočívající v otisku světelného spektra na stříbrné desky. Zachování zmrazených obrazů života nikoli v oleji nebo akvarelu, ale v mědi, rtuti a stříbře. Byl to

pro něj způsob, jak si něco vydělat, a přitom využít své značné dovednosti ve hře světla dopadajícího na krajinu nebo na lidskou postavu.

Malba to sice není, ale musí se s tím prozatím spokojit. Čtyřicet pět bezových květů.

Vynoří se zpod černého plátna. „Už bylo kurva načase!“ zaburácí kapitán.

Daguerrotypista se přiblíží k vojákům a pečlivě každého z nich přesouvá na jiné místo tak, aby na ně co nejpríznivěji dopadalo ostré novozélandské světlo, které sem proniká skrze větve vysokého stromu, pod nímž stojí. „Je to něco jako moderní alchymie,“ rozplývá se nadšeně, i když si uvědomuje, že pro ty, kteří tuto novou technologii neznají, může být proces vytváření daguerrotypie odzbrojující. „Malý kousek magie. Váš obraz bude zachycen navěky; tento okamžik tu zůstane ještě dlouho poté, co se vaše kosti rozpadnou v prach.“

„Pohněte!“ odsekne kapitán. „Potřebuju se jít vysrat.“

„Takhle umí prohnat střeva jenom rum,“ zašeptá jeden z vojáků opatrně, aby ho kapitán náhodou nezaslechl.

Daguerrotypista se vrátí ke svému přístroji, podrážděný kapitánovou opileckou neúctou k jeho umění. „Tomuhle se říká objektiv,“ vysvětluje a ukazuje na malý výstupek ve středu dřevěné krabičky. „Až sundám krytku, nesmíte se ani pohnout. Zůstaňte *dokonale* nehybní. Seběmenší pohyb, a zbyde z vás jen šmouha na stránce dějin.“

Bez ohledu na kapitánův zarudlý obličej a rumový odér jeho dechu se ostatní vojáci na celý proces připravují s notnou vážností, leští si knoflíky na uniformách a čistí si vysoké polobotky tak, aby se pořádně leskly.

„Jak by to mělo vypadat?“ zeptá se jeden z nich. „Máme se usmívat?“

„Usmíval se Kristus na *Poslední večeři*?“ odsekne daguerrotypista.

„Chystali se mu zatlouct do rukou zatraceně velký hřeby,“ prohodí nejmladší voják. „Není divu, že mu nebylo zrovna do smíchu.“

Daguerrotypista si jeho uštěpačné poznámky nevšímá a dál si vede svou. „Vytesal snad Michelangelo na Davidově tváři úsměv blázna? Úsměv dělá z člověka idiota,“ trvá na svém. „Úsměv je pro hlupáky. Neusmívejte se.“

Postaví se k objektivu.

„Připravte se,“ pobídne je. „Klid, prosím. A... *nehýbat se!*“ Sundá krytku.

Exponovaný obraz se okamžitě odrazí mezi řadou zrcadel uvnitř dřevěné skřínky a světlo nakonec dopadne obráceně na leštěnou stříbrnou destičku. Fotochemická reakce začíná zachycovat okamžik.

Šestičlenná skupinka vojáků – opilý kapitán a jeho pět mužů – je shromážděna pod vysokým stromem pūriri na hřebeni sopečného kužele s výhledem na aucklandský přístav. Jak se reakce vyvíjí, je zřejmé, že daguerrotypista, přestože nenavštěvuje Royal Academy Schools, instinktivně chápe pravidlo třetin. Obraz reflektuje téměř klasický smysl pro proporce.

Pod stromem je šest britských vojáků natočených směrem k objektivu v esteticky lahodícím zakřiveném půlkruhu. Sedmá osoba, zavěšená několik metrů nad jejich hlavami, připoutaná k jedné ze spodních větví velkého stromu dvanáctipramenným britským armádním lanem, které má pevně utažené kolem krku, je vrcholným doplňkem této pečlivě promyšlené kompozice.

Mrtvý muž je zcela nahý. Zajatec byl před popravou vysvlečen a ponížen, což byla odplata za to, že pronásledujícím vo-

jákům unikal až trapně dlouhou dobu. Kromě provazu kolem krku má ruce svázané před trupem a nohy spoutané v kotnících. Muž je Maor a *tā moko*¹ na jeho tváři a těle o něm vypovídá, že se jedná o vysoce postaveného vůdce. Má prošedivělé vlasy, může mu být tak kolem padesátky a spleť vrásek vrytých hluboko v jeho kůži prozrazuje příběh jeho rodové linie, postavení, znalostí, jež si s sebou nese, *whakapapa*², který se předává z generace na generaci.

Rangatira, náčelník vysokého postavení.

„Tak jak dlouho máme ještě čekat?“ zabručí kapitán.

„Nemluvte,“ vyštěkne daguerrotypista, „nebo budete jenom šmouhou na stránce dějin!“

Po nezbytných šedesáti vteřinách se krytka vrátí na objektiv.

¹ *Tā moko* – tradiční forma maorského tetování označující status nebo společenské postavení.

² *Whakapapa* – rodokmen, rodová linie.

2

HANA

O sto šedesát let později

Hana má ruce ponořené v zemi. Přesně tak, jak to má ráda. Půda na její zahradě je až směšně úrodná. Auckland je prvním velkým městem postaveným na aktivním sopečném poli od dob Pompejí a po tisíciletích prudkých erupcí jsou zahrady na jeho předměstí úrodné a bujné. Jedinou nevýhodou je, že se v nich může každým dnem bez varování vytvořit nová trhlina a celé čtvrti mohou během několika hodin zmizet pod nápořem lávy a popela. Nestalo se to už asi tisíc let, což je pro pesimistu spíš důvod k obavám než ujištění. Nespornou výhodou je ale skutečnost, že si i v centru Aucklandu můžete vypěstovat opravdu cokoli.

Dvorek za domem je pro Hanu oázou, únikem do jednoduššího světa, než v jakém se musí pohybovat každý den. Není to ani tak zahrada jako spíš malý deštný prales. Dračinky, lenovníky, okrasné jezírko bujně porostlé lekníny a potočnicí. Na kraji pozemku roste domorodá palma, vysoká sedmimetrová *nīkau*, kvůli níž jí sousedi pravidelně zanechávají nená-

vistné vzkazy. Hana si je vždy přečte, papírek složí a vyhodí do koše. Palma níkau tu roste už dobrých osmdesát let, možná víc. Mnohem déle než kdokoli jiný, kdo na tomhle předměstí žije. Hana rozhodně nemá v úmyslu ji ořezat nebo pokácet jen proto, že si nějaký čerstvě nastěhovaný účetní nebo architekt – nebo kdo to vlastně je – přeje lepší výhled.

V kapse starých džínů, které nosí na zahradu, jí zabzučí telefon. Nevšímá si ho, místo toho vstane, protáhne se a otře si ruce o nohavice.

Haniny oči jsou tmavě hnědé, odstín mají tak hluboký, že je někdy na světle jen těžko poznat, jestli jsou hnědé, nebo černé. Šmouhy od hlíny, které jí na kalhotách zůstaly, jsou skoro stejně tmavé jako její duhovky. Psí víno se proplétá mezi větvemi rozkvetlého porostu kava kava¹. Bude s tím muset něco udělat. Utrhne jeden z listů – ten, který má v sobě spoustu děr. Vzpomene si, jak na vesnici, kde vyrůstala, daleko od Aucklandu, vzal stařšina z jejího kmene skupinu malých dětí do buše a učil je poznávat lesní rostliny. „Housenky dobře vědí, které listy jsou ty nejchutnější,“ vysvětloval jim stařšina v maorštině, *te reo*².

Jenže to už je dávno.

Zdá se to jako celá věčnost.

Hana si vloží list prožraný od housenek do pusy. Na jazyku ucítí známou peprnou chuť. Je dobrý. Vážně moc dobrý. Zatímco ho žvýká, sáhne si do kapsy pro telefon. Otevře novou zprávu:

Našla jsi ty dokumenty?

Dívá se na ta slova. Hana, která všechno vyřeší, která se

¹ Kava kava – původní novozélandský keř pepřovník opojný, jehož listy se tradičně i dnes používají k léčebným účelům.

² Te reo Māori – maorský jazyk, označovaný také jednoduše jako „te reo“.

i k těm nejzapeklitějším problémům postaví čelem a bez váhání. Ale na tuhle otázku se jí odpovídat nechce. Zastrčí telefon zpátky do kapsy.

U zadních dveří si vyzuje zablácené boty.

Její domácnost by se dala označit jako čistě funkční. Jednoduchá a minimalistická, pravý opak její zahradní džungle. Ideální místo pro ženu, které se blíží čtyřicítka, žije šťastně sama a cení si prostoru i pořádku. Volný pokoj v patře je zařízený jako ateliér. Je plný světla a je to jediná místnost v domě, ve které je spousta věcí. Srolovaná plátna na podlaze. Krabice s barvami a tužkami.

Na stěnách visí náčrty tužkou. Kresby jsou dokončené. Pečlivě, přesně a zručně. Série obrazů dívky sledující její vývoj od malého dítěte až po dospívající ženu. Na obrázcích, na kterých je dívka ještě malé miminko, je několik skupinových skic – žena, muž, dítě. Na obrázcích, kde je v batolecím věku a starší, už je něco jinak. Dívka je na nich vyobrazena sama nebo se svou matkou.

Ve svém pokoji v přízemí vytáhne Hana zpod postele krabici. Prohrabe se hromadou starých účtů a zespodu vytáhne právní dokumenty.

Žádost o rozvod manželství nebo registrovaného partnerství.

Nějakou dobu drží dokument v ruce. Potom ho opět uloží pod účty za elektřinu a krabici zasune zpátky pod postel.

Hana se během soudního procesu snaží posadit vždy na stejné místo. Poblíž lavice obžalovaných si sedá rodina a přátelé obžalovaného. Pro policistu by to nebylo zrovna nejlepší místo, zvláště pro zatýkajícího policistu, který má na starosti vyšetřování. Ale je tu jedno mnohem lepší místo, vzdálené jen pár metrů od lavice obžalovaných, odkud můžete obličej obviněného pozorovat z profilu. Je až překvapivé, kolik se toho dá vyčíst z pozice čelisti, nachýlení hlavy, z toho, zda se dívá přímo, nebo má pohled upřený na podlahu – a zároveň můžete sledovat obhájce a soudce.

„Držím vám ten nejlepší flek, šéfová,“ chlubí se Stan, když se vedle něj Hana posadí. Hana má s čahounským a poněkud neohrabaným detektivem a mladším kolegou vždy dostatek trpělivosti. Stan byl ve svém ročníku jedním z nejlepších, ale na Hanu udělal mnohem větší dojem tím, jak si uvědomoval, že policejní akademie není skutečný svět a známky na kusu papíru nevypovídají vůbec o ničem. Je neobyčejně bystrý, rychle se učí a skutečně ho to baví.

Obviněný ještě nebyl předvolán, ale jeho rodina se už usadila poblíž lavice obžalovaných. Vyčkávají stejně jako Hana a zatím si něco špitají s královským soudním radou, jehož si za směšně přemrštěný honorář najali. Dveře jednací síně se otevrou a dovnitř tiše a uctivě vstoupí početná skupina osob. Mladou ženu jménem Ria doprovázejí její rodiče, muž a žena středního věku, oba Maorové. Společně s nimi ji přišla podpořit asi desítka dalších členů širší rodiny. Hana se na Riu a její rodiče srdečně usměje a oni se usadí na opačné straně soudní síně, naproti rodině obžalovaného. Hana je ráda, že už mají všichni tři – žalobkyně a její matka a otec – to nejhorší za sebou. Oba rodiče si museli při soudním přelíčení vyslechnout výpověď své dcery. Statečná mladá žena odmítla

možnost vypovídat prostřednictvím videokamery, rozhodnutá, že obžalovaný musí vidět její tvář, když soudu vypráví, co jí udělal.

Hana její rodiče předem varovala, že to pro ně nebude snadné. A pro Riu to bylo obzvlášť náročné. „Ale věci to pomůže.“ A pomohlo.

Při svědecké výpovědi působila Ria vyrovnaně. Byla z ní cítit síla. Před porotou vypovídala o tom, jak ji profil mladého muže na seznamce zaujal a i z počáteční výměny zpráv měla dobrý pocit. Student posledního ročníku právnické fakulty, reprezentační hráč ragby, ale přitom nepůsobil arogantně ani hulvátsky; dokonce si sám ze sebe utahoval. Sešla se s ním v baru jednoho luxusního hotelu, což se zdálo být na takové setkání bezpečné místo. Téměř okamžitě pochopila, že udělala chybu. Ze vzdušného polibku na tvář, kterým se měli pozdravit, se stal nevíтанý skutečný polibek na rty. Posadil se vedle ní tak blízko, že se svým stehnem dotýkal toho jejího. Žádný respekt pro osobní prostor. Sebejistý úsměv na jeho tváři vůbec nepůsobil vřele, spíš tak nějak majetnický. Mladá žena se porotě svěřila, že jí bylo hned od prvního okamžiku jasné, že má v plánu vyspat se s ní ještě tentýž večer. I přestože jí jeho přítomnost nebyla příjemná a měla pocit, že tu něco nesedí, rozhodla se neporušit jednu ze svých zásad: i kdyby to mezi vámi nezajiskřilo, alespoň jeden drink si s ním ze slušnosti dáš. Otázka etikety. „I chlapi mají city,“ řekla soudu. „To nejmenší, co pro ně můžeš udělat, je dát si s nimi aspoň skleničku. Jen jednu skleničku.“

Jedna sklenička úplně stačila. Krevní testy později prokázaly přítomnost rychle působícího sedativa, které se dostalo do jejího mojit. „Bylo to strašně rychlé a já byla okamžitě úplně mimo,“ vysvětlila. Pokusila se jít na záchod, ale nedokázala se

udržet na nohou. Student práv jí pomohl k výtahu a slíbil, že s ní sjede dolů do haly, objedná Uber a odveze ji do nemocnice. Když se za nimi ale dveře výtahu zavřely, nezmáchl tlačítko přízemí. Naopak, výtah je vyvezl nahoru. Nahoru do pokoje, který si předem za tímto účelem zarezervoval. Než se dveře výtahu znovu otevřely, už nebyla vůbec schopná mluvit. Sotva chodila. Vážil o dobrých třicet kilo víc než ona, svalnatý ragbyový obránce; ani se nezapotil, když ji nesl od výtahu k pokoji. I kdyby ho byla schopná poškrábat nebo uhodit, moc by jí to nepomohlo. Než došli ke dveřím pokoje a on k nim se stejným úsměvem na tváři přiložil přístupovou kartu, nedokázala už ani zvednout ruku, aby se o to pokusila...

Hana sledovala, jak Riina matka a otec během procesu mlčky naslouchají. Zdrženlivě, důstojně. Jediný záblesk toho, co cítili, byl znatelný v pevném sevření, s nímž se navzájem drželi za ruce. Napadlo ji, jak by jí bylo, kdyby se ocitla ve stejné situaci. Kdyby na lavici svědků vypovídala její dcera, kdyby to byla Addison, kdo by vyprávěl v místnosti plné cizích lidí o tom, jak byla omámena, ponížena, znásilněna. Byla by také tak klidná? Tvářila by se stejně důstojně jako ti dva? Dokázala by každé ráno přijít do soudní síně a zdvořile kývnout na pozdrav příbuzným muže, který něco takového spáchal, jak to každý den během procesu dělali Riini rodiče?

To bylo před dvěma měsíci. Porotě trvalo tři čtvrtě hodiny, než vynesla rozsudek o vině. Ria a její *whānau*³ mají to nejhorší za sebou. Teď už zbývá jen poslední formalita. Obhajoba formálního rozsudku.

V soudní síni nastává rozruch. Různí soudní úředníci se připravují, královský soudní rada zastupující studenta práv

³ Whānau – širší rodina.

zaujme své místo a státní zástupkyně kývne Haně na pozdrav. Haně v kapse zabzučí mobil oznamující příchozí e-mail. Soudce se zatím neobjevil, a tak využije příležitosti, aby si zkontrolovala telefon. Otevře e-mail a všimne si, že je v něm místo adresy odesílatele jen anonymní řada čísel. E-mail neobsahuje žádnou zprávu, jen video v příloze.

Přepne hlasitost telefonu na tichý režim a soubor otevře.

Na displeji se začne přehrávat videozáznam. Je natočený dost neprofesionálně a v noci – vlastně se jedná jen o jeden souvislý záběr na opuštěný bytový dům s nevalnou pověstí, který Hana velmi dobře zná. V posledních letech jej obsadili především bezdomovci a narkomani. Mezi místními se tomu místu ironicky říká Palác. Hana sleduje, jak se obraz pomalu přibližuje a zabírá detail chátrající budovy. Ustálí se na jednom konkrétním bytě, posledním bytě ve druhém patře.

„Všichni povstaňte,“ ozve se náhle soudní tajemník. Hana video zastaví.

Vchází soudce. Obžalovaný je předvolán, usedá na své místo a kvituje podpůrné úsměvy své rodiny. Na okamžik se otočí a podívá se přímo na Hanu. S jeho ledovým pohledem už se jednou setkala. Stejně chladně se na ni díval, když ho přišla do domu jeho rodiny zatknout. Nic příjemného. Jenže Hana je na nepříjemné věci zvyklá, a tímhle mužem se rozhodně zastrašit nenechá.

Student práv se nakonec otočí zpátky k soudci.

Hana znovu pohlédne na podivný, nehybný obraz na videu. Palác. Strčí si telefon do kapsy. Ať už se jedná o cokoli, vyřídí to později.

„Patricku Jonathane Thompsoně, porota vás shledala vinným ze sexuálního napadení,“ prohlásí soudce. „Svým činem jste zbabělým a ohavným způsobem zradil tuto mladou ženu a její právo zapojit se beze strachu do běžné společnosti.“

Zatímco soudce promlouvá, Hana pozoruje přítomné v jednacím sále a opět si uvědomí, že jsou tu všichni ze stejného těsta. U policie je to jiné. Mezi policisty narazíte na nejrůznější typy lidí – každý se tam dostane z jiného důvodu a z jiného prostředí. Asi jako Hana a Stan, kteří tu teď sedí vedle sebe na lavici. Hana, Maorka, třicátnice, původem z místa vzdáleného asi deset kilometrů od ničeho, která se do velkoměsta přestěhovala, když jí rodné městečko začalo být těsné. Stan, třiaadvacetiletý pihovatý blondák s modrýma očima, pocházející ze středostavovské velkoměstské rodiny. Ale když pozoruje královského soudního radu a soudce, zdá se, že jsou oba stříbrovlasí muži stříženi ze stejného sukna. Oba pocházejí z právnické dynastie, oba pokračují v rodinné tradici a oba vypadají, že chodili nejen na stejnou právnickou fakultu, ale také do stejné mateřské školky.

„Tento soud odsuzuje vaše jednání, pane Thompsoně,“ říká soudce, „a to co nejdůrazněji. Nicméně...“

Hana ztuhne. *Nicméně?* Dokud to neřekl, jednalo se o naprosto očekávanou preambuli. Slovo „nicméně“ však posouvá celou situaci způsobem, který nedokáže pochopit. Jedná se přece o zcela jasný případ znásilnění, kdy pachatel svou oběť omámil silnou drogou, aby ji následně mohl sexuálně zneužít – pro žádné *nicméně* by tu neměl být prostor.

„Nicméně,“ pokračuje soudce, „před vynesením konečného rozsudku soud přihlédl k tvrzením předloženým vašim právním zástupcem: Přesvědčivě pochvalné hodnocení od profesorů z právnické fakulty. Skutečnost, že je vaše budoucí kariéra

velkým příslibem pro právnickou komunitu. Vaše skvělé vyhlídky v roli národního reprezentačního hráče ragby.“

Hana vycítí z jedné strany zmatek rodičů oběti: *Kam tím směřuje?* Z druhé si všimne sebevědomého úsměvu na tváři studenta práv.

„To si snad dělá prdel,“ procedí Stan mezi zuby.

„Jsem přesvědčen, že by bylo zjevně nespravedlivé uložit vám trest odnětí svobody, který by vás zcela jistě stál právnickou i sportovní kariéru,“ pokračuje soudce. „Soud vás tedy odsuzuje ke dvanácti měsícům domácího vězení s trvalým zákazem uvádění vašeho jména ve všech médiích.“

Hana sleduje, jak studentova rodina jásá. Thompsonův otec sevře svého syna v medvědíh objetí. Ale všimne si také něčeho jiného.

Thompsonova matka se na kratičký okamžik podívá směrem k oběti a její rodině; její pohled se střetne s Riiným a Hana zaregistruje nechápavý výraz v očích mladé ženy, její zmatek, odsouzení k dalšímu utrpení a bolesti, které ještě umocní traumata, jímž si dosud prošla. Ještě chvíli se na Riu dívá a v jejích očích se zračí cosi jako omluva. Pak zrak odvrátí a obejmě svého syna.

Státní zástupkyně se k Haně připojí před jednací síní.

„Že se mi to jen zdálo?“

Ale bohužel to žádný sen nebyl.

Potom se obě odeberou s Riou a její rodinou do zasedací místnosti v budově soudu, kde se je státní zástupkyně snaží utěšit tím, že se hodlá proti tomuto směšnému rozsudku odvolat a jen tak to nenechá. Matka s otcem jen mlčky sedí, tak jako po ce-

lou dobu soudního procesu, kterého se nemohli aktivně účastnit a který tak hluboce zasáhl jejich životy. Riina matka drží svou dceru za ruku a někteří členové jejich rodiny tiše pláčou. Muffiny a káva, které sem Stan přinesl, leží netknuté na stole.

„Je to nespravedlivé. Hrozně nespravedlivé,“ řekne Hana tiše. „Nemůžu tomu uvěřit.“

Členové rodiny se na sebe podívají. Riina matka se na Hanu otočí. „Kdyby to bylo obráceně,“ řekne, „kdyby něco takového udělal maorský muž, a ne nějaký privilegovaný bílý synáček ze zbohatlické rodiny. Kdyby tou obětí byla *Pākehā*⁴. Myslíte si, že by ten šmejda šel domů? Nejsem o tom přesvědčená. Moje dcera byla vlastně znásilněna podruhé.“

Hana mlčí. Neexistují slova, která by této rodině pomohla vyrovnat se s nespravedlností, jakou si právě prošli. Riina matka se postaví a příbuzní se kolem ní shromáždí. „Lidé jako my... my to zvládneme.“ Uhladí si svetr.

S důstojným výrazem opět vezme dceru za ruku a odvede ji z místnosti.

Ria se ve dveřích otočí a podívá se na Hanu.

„Říkala jste, že to věci pomůže.“

Hana prochází podzemním parkovištěm, které je hned vedle budovy hlavního soudu, směrem k místu, kde nechali auto, zatímco Stan trpělivě čeká ve frontě na zaplacení parkovacího lístku. Stále ještě nevěřicně přemýšlí o nespravedlivém rozsudku. Parkoviště tvoří betonové stěny, podlahy a sloupy, ozvěna Haniných kroků se odráží od studeného tvrdého povrchu. Při

⁴ Pākehā – Novozélandan(-ka) evropského původu.

chůzi si uvědomí, že za sebou slyší další kroky. Pak se z prostoru mezi dvěma vozidly vynoří postava.

„Detektive seržantko Westermanová.“

Je to Patrick Thompson. Student práv.

Hana pohledem přehlédne řadu zaparkovaných aut. Pod studeným bílým světlem zářivek zahlédne Stana, na kterého konečně přišla řada a zrovna zasouvá parkovací lístek do automatu. Vůbec netuší, co se právě děje na druhém konci parkoviště.

Otočí se čelem k Thompsonovi. „Co chcete?“

Usměje se. Úsměv, který teď Hana už tak dobře zná, úsměv, který popsala Ria, že měl na tváři, když ji nesl do hotelového pokoje, úsměv, kterého si Hana všimla, když seděl na lavici obžalovaných a poslouchal rozsudek. V ústech ucítí hořkokyselou příchut.

„Jen jsem si říkal, že byste to měla vědět,“ řekne Thompson. „Užívala si to. Každou chvíli si sakra užívala.“

Hana by se na něj nejraději vrhla, ale neudělá to. „Držte se ode mě dál, pane Thompson.“ Ze všech sil se soustředí na to, aby pokračovala dál směrem k autu. Ale on ji následuje.

„Viděl jsem vaši dceru. Sleduju ji na Instagramu. Je to zatraceně sexy raperka.“

Při zmínce o Addison se Hana zastaví.

Na druhém konci parkoviště si Stan vezme potvrzený lístek. Hledá v kapse klíče, stále si vůbec neuvědomuje, že se něco děje. Thompson se zastaví vedle betonového sloupku, čelem k Haně. „Možná jí pošlu soukromou zprávu,“ řekne posměšně. „Zdá se, že by mohla být můj typ.“

Hořká pachut v Haniných ústech už je neúnosná, a než si uvědomí, co dělá, popadne ho za límec košile a prudce ho přitlačí ke sloupu. „Ty hajzle.“ Potom se ale vzpomíná a pus-

tí ho, i když jen velmi nerada. „Drž se od mé dcery dál, drž se dál ode mě.“

Thompson má na tváři pořád stejný úsměv. „Tak ty jsi mě chtěla poslat do vězení? Chtěla jsi mi podělat život? Tak víš co? Já ti zkurvím ten tvůj.“

Než si Hana uvědomí, co se děje, ozve se rána a Thompsonův obličej se odrazí od sloupu. Z nosu se mu řine krev. Je slyšet zvuk blížících se kroků. Stan se vynoří zpoza řady zaparkovaných aut a před sebou spatří studenta práv s košilí potřísněnou krví.

„Ta ženská se kurva pomátla!“ vyštěkne Thompson na Stana. „Je úplně mimo. Měl byste ji sakra zatknout.“

Neoznačené policejní auto odjíždí z parkoviště. Stan neviděl, co se stalo. Pochopitelně věří všemu, co mu řekla Hana, to bezpochyby. Ale na vlastní oči neviděl nic. Hana dobře ví, že to bude její tvrzení proti Thompsonovu. Přesně tak to chtěl.

Ruka se jí nepřestává třást, když do ní vezme svůj telefon. Na displeji je pořád totéž video, které jí někdo anonymně poslal. Chvilí se dívá na podivný obraz zchátralé noclehárny pro bezdomovce. Palác. Pak video zavře.

Zatímco Stan řídí, Hana se dívá na ubíhající ulice. Přemýšlí o tom, jak asi nejspíš tahle šlamastyka se studentem dopadne.

Ale ani jeden ze scénářů nevypadá dobře.

SNĚDÍ A KŘIČÍCÍ

Z letiště v Māngere startuje mezinárodní let. Hukot tryskáče se rozléhá jižním Aucklandem, kde jsou obyvatelé předměstí na obrovská letadla vznášející se k nebi již natolik zvyklí, že zvuk ani neregistrují. Jižní část Aucklandu má svůj jedinečný ráz, žije tu směsice ras a náboženství. Jedno z těch míst, kde nastoupíte do vlaku nebo autobusu a uslyšíte pět různých jazyků z pěti různých kontinentů. Nově příchozí uprchlíci z nej-různějších problémových oblastí po celém světě jsou tu vždy vítáni. Rodiny, které se přestěhovaly z ostrovů Tonga, Samoa nebo Niue a nyní jsou čtvrtou nebo pátou generací Novozélandanů; přistěhovalci ze subkontinentu i odjinud; a pak ještě jeden druh migrantů: obyvatelé Aucklandu, kteří by si rádi pořídili vlastní bydlení a které sem vyhnal raketový nárůst cen nemovitostí v jiných částech města, a tak přicházejí hledat svůj první domov na pestrobarevné a životem pulzující jižní předměstí.

Dnes večer ale v jedné z ulic této čtvrti konkuruje tryskovým motorům úplně jiný zvuk. Hlasitá hudba. Našláplá basová linka. Vzrušené hlasy. Skrečování gramofonů. Jeden hlas přehluší všechny ostatní.

„Mám bojovnou krev / Mluví o nás jako o menšině / Říká se, že jsme polovina všeho / Neznáte nás / Jsme víc než obojí!“

Na konci slepé ulice stojí dům s velkým zadním dvorem. Dvůr je jako zmítající se moře tetování a piercingů, jointů a pilulek, hořících ohňů a rozvěšených šňůrek barevných světél. Zadní veranda domu je přeměněná na provizorní pódium se stroboskopickým osvětlením. Zesilovače naskládané na sebe se rozechvějí s každým dunivým basovým úderem, dvojice dýdžejů si konkuruje na dvou gramofonech.

Epicentrem všeho je mladá žena. Má to dobrý důvod. Je jí sedmnáct let, je snědá a hrdá; je plná energie a radosti, je jako perpetuum mobile. Nehýbe se, poskakuje, zčásti jako gazela, zčásti jako na pružince. Rapuje – plamenná píseň o identitě a individualitě, vybroušený a osobitý styl, který bez námahy přechází z angličtiny do te reo Māori a zpět.

„Narodili jsme se snědí a křičící / Nebudeme přežívat v tichosti! / Te hā o ngā tupuna / Dech našich předků / Anei mātou! / Jsme tady!“

Její hlas je bolestně krásný, splétá chytré, hněvivé verše o rovnosti a o tom, že je třeba stát si za tím, kým jste, ať už jste kdokoli, bez ohledu na pohlaví, sexualitu nebo rasu. Addison má stejně tmavé oči jako její matka. Na skicách v Hanině ateliéru má dlouhé, černé a divoké vlasy, ale tady na jevišti pod blikajícími světly září její hladce oholená hlava jako nádherný úplněk.

Vznáší se s refrénem písně. *„Kdo má sílu bojovat s mocí?“*

Dav jí opětuje: *„Já mám sílu bojovat s mocí!“*

Addison se rozzáří. *„Kdo má tělo, aby tuhle party rozjel?“*

Dav napodobuje každyčký její pohyb: „*Já mám tělo, abych to tu rozjel!*“

Všechno to nahrává na video PLUS 1 – Addisonin věk, polhavi nebinární, dlouhé dredy zamotané do bláznivého divokého úlu, zelené maskáčové kalhoty a kanady. Addison je na displeji telefonu PLUS 1 nádherná, její úsměv září ještě jasněji než reflektory osvětluující vystoupení.

Na druhém konci ulice je další shromáždění. Zdaleka ale nepůsobí tak vesele. Desítka mužů a žen v policejních uniformách si upravuje vyztužené čepice a natahuje reflexní vesty. Berou si pepřové spreje a zapínají paralyzéry. Dvě policejní dodávky blokují konec ulice na základě telefonátu ženy ze sousedství, která se zřejmě domnívá, že bez zásahu policie nemá šanci večer dokoukat svůj oblíbený televizní pořad, aniž by ji při tom rušila hlasitá hudba. Aby se ujistila, že orgány zareagují včas (tedy ještě před večerními zprávami), použila klasický trik. „Zaslechla jsem, jak rozbíjejí okna,“ oznámila operátorovi linky 111. „Nadávky, nepřístojné chování. Třískání láhvemi.“ Byla velmi znepokojená. Obávala se dalších výtržností. Její telefonát splnil očekávaný výsledek. Policisté se rozestoupili do bojové linie, každý z nich na délku paže od dalšího.

Na zadním dvoře ale nikdo nehází láhvemi ani nerozbíjí okna. Neděje se tu nic, co by se byť vzdáleně dalo nazývat výtržnostmi. Jen Addison, mladá a transcendentní, a publikum, které se s ní pohybuje v rytmu, je do Addison zamilované, je zamilované do sebe navzájem, zamilované do lásky. Addison vezme telefon z rukou PLUS 1 a políbí svou*svého nejlepší*ho kamarádka*a. „Miluju tě, PLUS 1.“ Dav jásá, ale pak PLUS 1 zahlédne něco venku na ulici.

Bojová linie postupuje jednotně ulicí, míří k domu, seržant je zezadu povzbuzuje: „Kupředu! Kupředu! Kupředu!“

PLUS 1 vytrhne Addison mikrofon a zakřičí do něj: „Fízlové!“

Potom bez rozmyšlení popadne stojan mikrofonu a přeskočí plot na ulici. Tváří v tvář blížícím se policistům máchá stojanem, jako by to byla *taiaha*¹. Na dvoře mezitím zavládne chaos. Někteří účastníci večírku utíkají pryč přes sousední zahrady a odhazují plastové sáčky s prášky a drogami. Další vybíhají na ulici, aby se připojili k PLUS 1, poháněni rozhořčením, adrenalinem a různými chemikáliemi. Kordon policistů se k nim pomalu blíží.

Kupředu, kupředu, kupředu.

Addison vše pozoruje z pódia, na kterém teď zůstala sama. Je zděšená. Radostná oslava se brzy změní v něco úplně jiného. Ví, že tomu nemůže nijak zabránit.

Policejní ústředí je dvanáctipatrová, nevábná a neokázalá šedá betonová budova uprostřed centra Aucklandu. Výslechové místnosti se nacházejí až dole, hluboko pod úrovní ulice. Jsou to klaustrofobické a nepohodlné prostory. Což docela přesně vystihuje, jak se Addison právě teď cítí.

„Cože? To tu budeme jen tak sedět?“ vyhrkne.

Na opačné straně stolu drží Hana v rukou vytištěnou kopii Addisonina zatykače. Vedle Addison sedí detektiv inspektor Jaye Hamilton. Muž kolem čtyřicítky, laskavé modré oči, žádná povýšenost, přestože je jedním z nejvýše postavených policistů v policejním regionu Tāmaki Makaurau². To ale není důvod, proč je v této výslechové místnosti.

¹ Taiaha – dlouhé dřevěné kopí, obvykle vyřezávané.

² Tāmaki Makaurau – Auckland.

Jaye je Hanin šéf. Je to také její bývalý. A Addisonin otec.

Vedle něj sedí Marissa, jeho dlouholetá partnerka. S upřímným chápavým pohledem a s touhou zasáhnout a přispěchat Addison na pomoc. Je rozená pečovatelka a utěšitelka ptáků se zlomenými křídly. A to doslova. Pracuje jako veterinářka. Ale daří se jí držet stranou. Addison je přece jen dcera Hany a Jaye, ne její.

Tíživé ticho v místnosti dopadá na Addison tak, že by nejraději obrátila stůl vzhůru nohama. „Nemůžete mě sem posadit a ignorovat mě,“ postěžuje si tónem malého dítěte, které dali na hanbu a nikdo si ho nevšímá. Skutečnost, že s ní nikdo nemluví, ji dohání k šílenství. Nakonec už to nedokáže vydržet. „Neporušili jsme žádný zákon,“ hájí se ve snaze co nejrychleji ze situace vybruslit. „Vždyť to je přesně to, o čem zpívám! Mít kroužek v nose nebo snědou barvu pleti přece není žádný zločin. Ani být teplý nebo Māori nebo nebinární nebo cokoli jiného. Přesto se k nám chovali, jako kdybychom rozkopávali výlohy a kradli z nich televize! PLUS 1 dostali ránu paralyzérem a praštili se do obličeje, když je táhli do antonu. Možná jim zlomili klíční kost.“

Hana pozoruje svou dceru a uvědomuje si, jak se situace vyhrcuje, jako sáňky řítící se z kopce čím dál tím větší rychlostí.

„To je by měli zatknout,“ nepolevuje Addison, „ty parchanty, ty rasistický zasraný homofobní svině...“

„Tak dost, Addison!“ vybuchne Jaye, i když ho stojí hodně přemáhání, aby se svou dcerou takhle mluvil. Addison si dobře uvědomuje, že zašla příliš daleko. Cítí, jak ji pálí kůže na krku, a přála by si, aby si toho nikdo nevšiml. Hana po celou dobu jen tiše sedí a rukou urovnává záhyby na zatýkacím listu.

Jaye má Marissu na jedné straně a Hanu na druhé straně stolu. S opatrným důrazem na každém slově začne odříká-

vat: „Pořádání nepovolené veřejně přístupné akce. Překročení hlukového limitu. Kladení odporu při zatýkání. Vybavení celé jedné lékárny poházené po okolí. A PLUS 1? Ona... teda... on...“

„Oni,“ opraví ho Addison netrpělivě.

„Oni,“ přikývne Jaye, „napadli policii útočnou zbraní.“

„Byl to stojan od mého mikrofону!“

„Copak ho používal ke zpěvu?“

„Ježíši, tati! ONI!“

Hana stále mlčí. Pro Addison je na celé téhle konfrontaci nejděsivější skutečnost, že její matka zatím neřekla ani slovo.

„To si piš, že jste porušili zákon,“ pokračuje Jaye. „Porušili jste spoustu zákonů.“

„A ty se pochopitelně zastáváš policajtů,“ povzdechne si Addison.

„My jsme policajti.“

„Přesně tak! Oba dva! Oba jste součástí celého toho podělaného systému!“ Addison vstane ze židle. Rozhodne se bojovat ohněm proti ohni, vytrhne příkaz k zatčení matce z rukou a zamává jím, aby zdůraznila svá slova, jako by je snad zdůraznit bylo třeba. „Chci jen říct, že v tvém případě se není čemu divit, tati. Jsi běloch a jsi muž! Ty to máš nalajnovaný. Dokonce tě povýšili na mámina šéfa! Ale ty, mami. Kristepane! Jsi ženská a tmavý pleti. Jak se na sebe sakra vůbec můžeš podívat do zrcadla...“

„Dobře.“

Dvě slabiky. Vyslovené potichu a bez emocí. Ale výsledný efekt toho, že Hana konečně promluvila, je jako výbuch bomby. Marissa vytřeští oči. Jaye zamrká. Addison polkne.

Hana nastaví ruku a Addison jí pokorně vrátí zatykač. „Posaď se, prosím,“ pobídne ji Hana, a i přes zdvořilost slova *pro-*